

Alojz Ihan

Angela

Angela

Teško smo zbrali denar, vsak natančno tretjino, dva meseca se nismo dotaknili žepnine, niti kupovali malic v šoli. Potem smo čakali, da bo Peter sklenil kupčijo, in po dvajsetih dneh smo se v svečanih oblekah zbrali pred Angelino hišo. Molčali smo, trije junaki, in se globoko gledali v oči kot pred bitko, in ko smo hoteli pobegniti, je Peter potegnil konjak iz žepa; potem je bilo topleje in laže, spet so se nam iskriale oči, spet smo bili pobalini in družno, s tremi prsti pritiskali zvonec; Angela, drobna, prijazna dama, nas je vodila v kuhinjo, ponudila marmeladne piškote, potem je povedla Petra v svojo sobo. Z Miho sva grizljala piškote in prisluškovala, nič odločilnega ni bilo mogoče ujeti na ušesa, dokler se niso odprla vrata in je bil Peter vesel in srečen, videlo se je prvi hip. Potem je lepa in topla Angela pomignila meni; vstal sem, prijetno omotičen, podprla me je in me peljala v sobo. Slekla me je kot otroka in vse, prav vse opravila sama, če sem hotel spregovoriti, mi je položila prst na usta, če sem hotel kaj storiti, me je nežno ukleščila med stegna, prepuščal sem se ji kot lutka, in se na koncu bebasto in srečno smehljaj. Ko je Angela odvedla še Miho, sva se s Petrom srečno objemala kot mlada mačka, dokler ni v kuhinjo planil Miha in tulil, da ne zmore. Šlo nama je na smeh, nato sva ga zagledala obupanega, blodnega, osivelega, in tisti hip spoznala, da v resnici ni bila šala, kot se je zdelo, kajti človek je tulil kot žival, ki umira pod nožem, kot vojak, ki se mu iz trebuha sipa drobovje, in ni mu bilo mogoče pomagati. Med nami je bilo nekaj temnega kot smrt in pognali smo se v beg, da nas ne dohiti zasledovalec, mogočni krvnik, ki smo ga naenkrat in za večno začutili, in se zato odtlej nikoli več nismo mogli zares pogledati v oči.

Starec in morje

Ko sem ji omenil, da bi šla z menoj v čoln,
 ji je zasijal obraz ob misli na ribiške mreže,
 na sol v ustih, pošastne zgodbe, nočni veter
 in jutranjo tišino nad oceanom
 oklenila se je moje koščene starčevske roke
 in zatrdila, da gotovo pride

ob dveh zjutraj je res gibčno skočila v čoln,
 mlada, mehka, dišeča po mleku
 prižgal sem slepečo obločno luč za ribe
 bil je topel večer in brezskrbno je slekla bundo
 brezbrizno je odpirala pogled na svoje krasne ude meni,
 kosmatemu, osivelemu starcu, nebogljenemu morskemu volku
 samo do mojih zgodb ji je, mi je rekla

pripovedoval sem ji, sprejel sem to vlogo,
 učil sem njene mehke prste prijeti trnek in sneti
 otepajočo ribo, učil njene svilene dlani drseti po
 vrveh parangala, učil njen sloki hrbet upirati se
 vleku mrež, jaz, osiveli starec, sem sprejel to vlogo
 in bil dosleden, vso noč je veselo čebljala kot otrok,
 vso noč se je zaupljivo in toplo naslanjala name

dokler ni trčila, dokler ni začutila neznosne trdote med
 mojimi nogami, in zmedena obstala in ni vedela kaj ukreniti,
 jaz sem dobro vedel, moje žile so zažarele
 kot slepeče poti bliskov,
 poslušno so me ubogali spomini,
 segel sem po njeno telo in natančno uravnal njene ude
 povsem voljna je bila, čuti sem, da mi hoče slediti
 v slehernem sunku, v slehernem brizgu moči,
 rjul sem in hropel s svojimi ostarelimi pljuči,
 suval, kot bi hotel s skrajno močjo doseči nekaj
 na koncu globine, neko lepo bolečino,
 neki strah, neko smrt, obrizgano od sluzastega semena.

Ko sva prispela v zaliv, je kot otrok spala na dnu čolna
 in globoko dihala, upiral sem se v vesla s svojimi starimi
 koščenimi dlanmi, prsti so se mi boleče krčili,
 že dolgo sem poznal to jutranjo obnemoglost,
 usmeril sem krmlo proti privezu,
 moje mreže so bile prazne,
 bil sem obraščen, odpisan, osivel starec,
 na dnu čolna je še vedno mirno spala ona.

O dišeči koži

Pretrpelo me je spoznanje: moja hiša se pogreza
 in se nagiba, milimeter za milimetrom,
 so pokazale meritve in nič se ne da ukreniti,
 stoji pač na taki zemlji, ki golta in požira,
 pravijo geologi
 sicer nevarnost ne grozi takoj,
 trajalo bo leta, desetletja,
 najbrž stoletje ali dve,
 ampak vseeno bo nekoč vse zravnano,
 preraščeno in zakopano v trebuhu zemlje
 tam, kjer je zdaj moja največja soba,
 bodo kože smukale listje z brez
 in kakorkoli že prestavljam pohištvo,
 ne bo to vplivalo na smeri srn,
 ki bodo v tropih topotale skoz moje prostore
 še melanholija, ki vsako jutro lebdi v zraku,
 se bo razkrojila pod prvimi žarki sonca
 in nihče, ki bo to gledal,
 ne bo začutil niti ene ruševine
 spokojno bo stopal skoz stene
 v zdravi, dišeči koži,
 kot bi ne bil moja smrt.

Obletnica

za obletnico bi se morali dobiti
 Edi bi prinesel odojke,
 ker je direktor klavnice
 Miha bi pripeljal sod vina,
 ker je podedoval vinograd
 Marta se je trikrat ločila
 in bi znala poskrbeti za hec
 za obletnico bi se spodobilo
 treba bi se bilo samo odločiti in si reči "zdaj!",
 treba bi bilo najti naslove v računalniku
 jih ažurirati in sprintati pisma
 treba bi bilo poslušati dolgoročno vremensko prognozo
 pripraviti oglje, les in pivo,
 treba bi bilo izbrati kakšno znano jaso in preveriti,
 če jo že niso prerasila drevesa
 treba bi bilo po telefonu žicati Tomaža,
 naj ponovi akorde starih pesmi na svoji kitari
 treba bi bilo pritiskati na Jožico, računovodkinjo,
 naj se spet nauči padati v versko blaznost,
 treba bi bilo prepričati Toneta, pijančka,
 naj se spomni enega od stotih Shakespearovih sonetov,
 ki jih je nekoč znal na pamet v originalu,
 treba bi bilo motivirati drugo Jožico, policistko,
 da bi ljubila edinole Leonarda Cohena
 treba bi bilo napeljati biznismena Sama,
 da bi kljub svojim kilam sanjal le o skoku v višino
 in sploh bi bilo treba prepričati vse
 in vsi bi morali podpisati pakt,
 da se bodo prvo uro napili šnopsa
 in se nažrli svinjine
 potem pa bi po velikem skupinskem bruhanju
 zares lahko spet začeli.

Razumem deklice

Razumem deklice, ki molčijo
 molčijo, da ne bi razlile ljubezni prek robov
 tako napolnjene so njihove duše
 dokler molčijo, se ne bodo prebudile
 spolzke, kačje ribe
 dokler molčijo, ne bodo pripolzele iz globin
 in razbičale oljene gladine z jeguljastimi repi
 dokler molčijo, ne bo špricala kri
 in bo ljubezen,
 to mirno, sinje ogledalo
 ki se zaljubi v sleherni nasmeh deklic
 in ga izpusti šele,
 ko ga nadomesti še mnogo lepši.

Teleskop

Včeraj sem pospravljajl podstrešje
 in na oknu našel stari teleskop
 več kot dvajset let je že minilo
 odkar sem ga uperil v nebo
 in ga pozabil
 ves čas je sam
 pregledoval zvezde
 kot zvesti pes ovčar
 in dogajale so se katastrofe:
 eksplodirana osončja, izpuhteli planeti
 izginule civilizacije;
 on pa edina priča
 fantastičnemu razdejanju
 ko je med milijon pikami
 tiho ugasnila katera od njih
 edini, ki je molčal
 natančno zato,
 vsi ostali bebci pa smo se medtem
 nalivali z ginom
 in prepevali razbojniške pesmi.

Partija šaha

Topla sapa se je polno, kot svileni šal
 ovijala okoli vratu ženske, ki je s pomola gledala večer
 nisem se mogel nagledati njenega telesa
 s terase, kjer vedno pijem večerni obrok vina
 odpel sem srajco in razgalil vrat toploti
 ki je sevala od njene polti, čutil sem jo tik ob sebi,
 vročo, pekočo, kot po dolgem ljubljenu
 priprl sem oči in na jeziku čutil sol njenega trebuha
 njegovo globino, ki je bolj resnična od oceana
 kateregakoli oceana, katerekoli poti
 domov. Iz mraka je priplavala velika spolzka riba
 in me z mokrim repom tleskala po ušesu
 da je donelo kot v zvoniku katedrale
 in jaz se nisem zganil, čeprav bi moral zakriliti
 proti njej in jo nežno zasledovati tik pod kožo
 in globoko po vsem drobovju
 moj Bog, kako ničeva bitja smo pesnikovalci
 namesto da bi sleherno uro orali kot kiti
 namesto bučečih vodometov in morskih pen
 puhamo okrogle, tobačne dimčke iz ust
 in se oprijemamo šahovskih figur
 dokler se ženska na pomolu nestvarno
 ne razblini v mrak
 mi pa se krčevito borimo
 za časten remi.